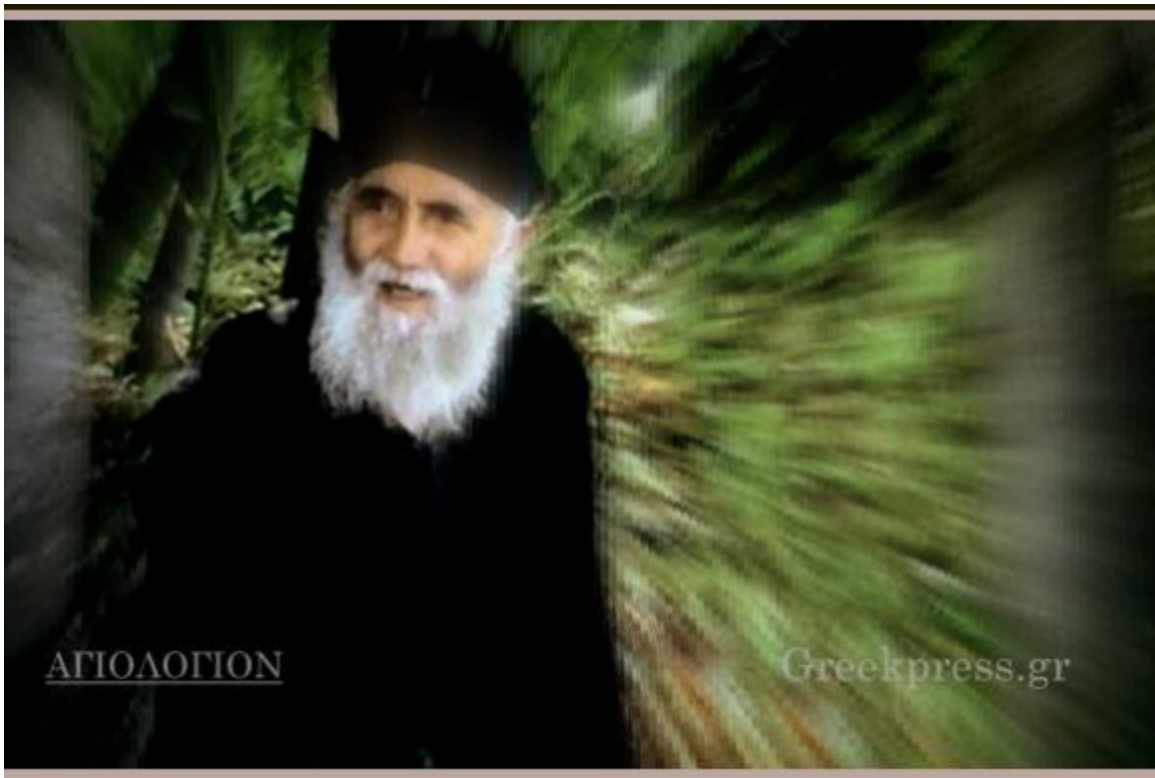
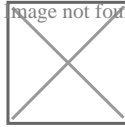

Ποιο Ήταν Το Τυπικό Της Προσευχής Του Γέροντα Παΐσιου Αγιορείτου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Ανάλογα με τις δυνάμεις, την ηλικία, τον χρόνο πού είχε, τον τόπο που έκανε την άσκηση του, ρύθμιζε και το τυπικό του. Έλεγε ότι «ό μοναχός πρέπει να μπει σ' ένα μοναχικό τυπικό. Κάθε δέκα χρόνια πρέπει να κάνη αναθεώρηση των δυνάμεων του και να κανονίσει στον εαυτό του την κατάλληλη άσκηση. Όταν κανείς είναι νέος, έχει περισσότερη ανάγκη από ύπνο και λιγότερη από ξεκούραση. Όταν γεράσει, του χρειάζεται περισσότερη ξεκούραση και λιγότερος ύπνος. Μεγάλη δύναμη έχει ή συνήθεια. Κάτι πού το συνηθίζει ό οργανισμός και χωρίς να το έχει ανάγκη, όταν έρθει ή ώρα θα το ζητήσει».

Το τυπικό του ήταν περίπου το εξής: Στις 3 μ.μ. (9η βυζαντινή) έκανε Ένατη και Εσπερινό και μετά έτρωγε κάτι.

Ύστερα έκανε το Απόδειπνο και μερικές ώρες κομποσχοίνι. Πριν από τα μεσάνυχτα ζυπνούσε και άρχιζε τον κανόνα και εν συνεχεία την Ακολουθία του με κομποσχοίνι.

Όταν τελείωνε, ξεκουραζόταν λίγο και με το φώτισμα άρχιζε πάλι τα πνευματικά. Όταν ήταν απερίσπαστος από τον κόσμο, έκανε την κάθε Ώρα στην ώρα της και ενδιάμεσα εργοχειρούσε λέγοντας την ευχή. Για ένα διάστημα ξεκουραζόταν αμέσως μετά την δύση του ηλίου, όλη τη νύχτα αγρυπνούσε και υστέρα ξεκουραζόταν λίγο το πρωί.

Το μεσημέρι δεν αναπαυόταν.

Δεν είναι δυνατό να γίνει λόγος για τυπικό του Γέροντα όταν έκανε άσκηση νεώτερος στην έρημο του Σινά, διότι «ό πας δρόμος αυτού ην προσευχή αέναος και έρωσ προς Θεόν ανείκαστος», και πολλές ώρες εργόχειρο χωρίς να τον κουράζει.

Τότε δεν έβλεπε ανθρώπους, ήταν τελείως αμέριμνος και απερίσπαστος.

Όταν ήταν στον «Τίμιο Σταυρό» διάβαζε μόνο τον εξάψαλμο, τον κανόνα του Μηναίου και το απόγευμα το Θεοτοκάριο του αγίου Νικόδημου. Τα υπόλοιπα τα έκανε με κομποσχοίνι.

Στην «Παναγούδα» έκανε τρία κομποσχοίνια (300άρια) στον Χριστό, ένα στην Παναγία, ένα στον Τίμιο Πρόδρομο, ένα στον Άγιο της ημέρας και ένα στον Άγιό του. Μετά τα επαναλάμβανε για τους ζώντες και πάλι τρίτη φορά για τους κεκοιμημένους, και ευχόταν για ειδικές περιπτώσεις.

Στα τελευταία του, παρά τον κόσμο πού τον απασχολούσε όλη την ημέρα, έκανε πάνω από 40 κομποσχοίνια τρακοσάρια μετρητά, εκτός από τον κανόνα και την ακολουθία του.

Το Ψαλτήρι το χώριζε σε τρία μέρη και το τελείωνε σε τρεις ημέρες. Σε κάθε ψαλμό προσευχόταν για την αντίστοιχη κατηγορία ανθρώπων, σύμφωνα με τις περιπτώσεις πού ό όσιος Αρσένιος είχε χωρίσει τους ψαλμούς και μνημόνευε ονόματα. Με αυτόν τον τρόπο δεν κουραζόταν να διαβάσει ακόμη και 6-7 καθίσματα συνεχόμενα.

Την Μεγάλη Εβδομάδα κάθε χρόνο, για να συμμετέχει περισσότερο στα Πάθη του Χριστού, διάβαζε τα Ευαγγέλια των Παθών. Από την σύλληψη του Χριστού ως την Αποκαθήλωση, δηλαδή από την Μ. Πέμπτη την νύχτα ως την Μ. Παρασκευή εσπέρας, ούτε καθόταν, ούτε κοιμόταν, ούτε έτρωγε. Μάλιστα έλεγε ότι αξίζει περισσότερο να βιάσουμε τον εαυτό μας σε ασιτία αυτό το διήμερο (Μ. Παρασκευής, Μ. Σαββάτου) παρά το τριήμερο (της Καθαράς Εβδομάδος). Μόνο έπινε λίγο ξύδι, για να θυμηθεί το Δεσποτικό όξος. Αυτές τις μέρες δεν άνοιγε σε κανέναν. Έμενε κλεισμένος στο Κελί του και ούτε του έκανε καρδιά να ψάλει. «Πρώτη φορά ένιωσα μια τέτοια κατάσταση», είπε τελευταία στην «Παναγούδα».

Ό Γέροντας δεν παρέβαινε χωρίς λόγο το τυπικό του. Το τηρούσε με ζήλο. Ήταν ακριβής μοναχός. «Τέσσερις να με κρατάνε, τον κανόνα μου δεν τον αφήνω»,

έλεγε. Δηλαδή και όταν ήταν πολύ άρρωστος, ώστε να μην μπορεί να σταθεί στα πόδια του, πάλι τον κανόνα του δεν τον άφηνε. Θεωρούσε μεγάλη ζημία πνευματική να αφήσει χρέη και να μην εκτέλεση τα μοναχικά του καθήκοντα. «Την ημέρα εκείνη είμαι...» (κουνούσε το κεφάλι του εννοώντας όχι καλά).

Στα τελευταία χρόνια πού είχαν αυξηθεί οι επισκέπτες και δεν τον άφηναν να κάνει στην ώρα του τον Εσπερινό, έλεγε, «για να μην χάσω την ακολουθία κάνω τον Εσπερινό με κομποσχοινί το πρωί και λέω το «Φως ίλαρόν» την ώρα πού ανατέλλει ο ήλιος». Συνάμα ήταν τελείως ελεύθερος. Ενίοτε, όταν υπήρχε ανάγκη, τα θυσίαζε όλα χάριν της αγάπης. Έκανε την αγρυπνία του όχι προσευχόμενος, αλλά συμπάσχοντας και παρηγορώντας ταλαίπωρη ψυχή, γιατί ο Θεός «έλεον θέλει και ου θυσίαν».

Από το παρακάτω απόσπασμα επιστολής του σε πνευματικό του τέκνο, φαίνεται εν μέρει και το τυπικό του Γέροντα: «Δια το πρόγραμμα που μου γράφετε, εάν έχετε ευκαιρία, δοκιμάσετε ένα διάστημα μικρό, το εξής: Με την ανατολή του ηλίου να αρχίζετε την Πρώτη Ώρα. Ένα τέταρτο ή Ώρα, ένα τέταρτο μετάνοιες και κομποσχοινί για τα παιδάκια –«πάντα άνθρωπον ερχόμενων εις τον κόσμον»- να φυλαχτούν αγνά στον κόσμο, και για όσους παρθενεύουν. Συμπεριλαμβάνεται και ο εαυτός μας μέσα. Μετά καθήμενος, την ευχή άλλη μισή ώρα και έτσι συμπληρώνεται μία ώρα μετά την ανατολή, (και τελειώνει) ή Πρώτη Ώρα. Δύο ώρες ελεύθερες με πνευματική αξιοποίηση, μελέτη, προσευχή, εάν υπάρχει διάθεση, ή ψαλμωδία. Εννοώ ελεύθερα, άνετα να κινείται ή ψυχή σε ότι θέλει το πνευματικό ή καμιά δουλειά που έχει (εργόχειρο).

Μετά να αρχίζετε την Τρίτη Ώρα, επίσης όπως την Πρώτη, με τη διαφορά (ότι είναι) αφιερωμένη στον κλήρο, και εις τα έθνη να έλθουν εις επίγνωσιν αληθείας. Νομίζω δεν είναι αμαρτία να λέγει κανείς, «Κύριε, ό το πανάγιόν Σου Πνεύμα εν τη τρίτη ώρα...». Το ίδιο μετά από την Τρίτη Ώρα άλλες δύο ώρες ελεύθερες με πνευματική αξιοποίηση ή άλλη απαραίτητη εργασία, και μετά το ίδιο την Έκτη Ώρα, με την διαφορά (ότι είναι) αφιερωμένη εις τον κόσμο, να δίδει μετάνοια ό καλός Θεός. Μετά δύο ώρες το ίδιο ή ξεκούραση μέχρι την Ένατη, και μετά (κάνετε) την Ένατη με τον ίδιο τρόπο αφιερωμένη στους κεκοιμημένους, και μετά Εσπερινό.

»Διά δε φαγητό δεν αναφέρω, διότι αυτό θα το ρυθμίσετε ανάλογα με την αντοχή σας. Το μόνο θα πρέπει να μη φθάνει κανείς σε σημείο ζάλης, όταν δεν υπάρχει πόλεμος, για να έχει διαύγεια να πολεμά καλύτερα, διότι ή πάλη γίνεται με λογισμούς και χρειάζεται ό νους να βοηθιέται στις αρχές της πνευματικής ζωής, δια να βρούμε την αλήθεια. Όταν όμως ό άνθρωπος βρει την αλήθεια, τον Χριστό, ή λογική δεν του χρειάζεται πλέον. Το ίδιο και όταν ό άνθρωπος προχώρηση, δεν του χρειάζεται τέτοια διαύγεια πού αναφέρω να επιδιώκετε, διότι βγαίνει πλέον

από τον εαυτό του και κινείται έξω από την έλξη της γης και φωτίζεται όχι από τον αισθητόν ήλιον, από δημιουργήμα, αλλά από τον Δημιουργό.

Μετά τον Εσπερινό και το Απόδειπνο, να επιδιώκεις τρεις ώρες μετά την δύση του ηλίου προσευχή. Η μαζί με το Απόδειπνο και τον κανόνα σου να συμπληρώνεις τις τρεις ώρες. Είναι οι καλύτερες ώρες για προσευχή. Μετά να κοιμάστε έξι ώρες και μετά Μεσονυκτικό και Όρθρο. Μπορείτε να διαβάζετε ορισμένα και μετά να λέτε την ευχή. Δια να μην έχετε την αγωνία (ή να κοιτάζετε την ώρα) ή να προσέχετε στα κομποσχοίνια, βάζετε το ξυπνητήρι να χτυπά μετά από όσες ώρες θέλετε να προσευχηθείτε.

Προσπαθήστε να κάμετε έστω και το 1/5 απ' ότι σας γράφω, προκειμένου να μη σας δημιουργηθεί άγχος δια να μην πάθετε όπως τα κακόμοιρα νέα μοσχαράκια, πού εάν τα δυσκολέψουν στις αρχές στο ζυγό, μόλις δουν το ζυγό και καταλάβουν ότι θέλουν να τα ζέψουν στο χωράφι, φεύγουν».

Από αυτό το τυπικό βλέπομε ότι το πνεύμα του Γέροντα ήταν ή πολύ πνευματική απασχόληση αλλά με άνεση και διάθεση.

Σε άλλον μαθητή του, πού και αυτός έκανε άσκηση μόνος του, έδωσε το εξής τυπικό, οπού φαίνονται και άλλες λεπτομέρειες για τον μοναχικό κανόνα και την ιδιαίτερη αγρυπνία:

1. Μοναχικό τυπικό

«Όταν έχουμε ισημερία (Μάρτιο, Σεπτέμβριο).

«Ώρα 3 μ.μ.: (9η βυζαντινή) Ένατη και Εσπερινός.

«Ώρα 4μ.μ.: Δείπνο, εκτός Δευτέρας, Τετάρτης, και Παρασκευής.

Απόδειπνο με το ηλιοβασίλεμα.

«Ώρα 3π.μ.: Έγερσης.

«Ώρα 3-4 π.μ.: Κανόνας.

«Ώρα 4π.μ.: Ακολουθία.

«Ώρα 11 π.μ.: Γεύμα (όταν έχει μία τράπεζα).

«Ώρα 11-3 μ.μ.: Διακόνημα-Εργόχειρο.

2. Μοναχικός κανόνας

Ένα 300άρι κομποσχοίνι για τον Κύριο με σταυρούς και μικρές μετάνοιες, μέχρι να ακουμπά το χέρι στο γόνατο. Δεν βλάπτει, αν λυγίζουν λίγο τα γόνατα. Βοήθα να μην κουράζονται τα γόνατα, και δίνει μια κατάνυξη, γιατί με την γονυκλισία δείχνουμε τη λατρεία μας προς τον Θεό.

Ένα 100άρι για την Παναγία «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσόν με», με μικρές μετάνοιες και σταυρούς, όπως και προηγουμένως.

«Δόξα... και νυν... [Αλληλούια (γ') Δόξα σοι ό Θεός»] (τρεις), με τρεις μεγάλες μετάνοιες.

Τον Ν' ψαλμό («Ελέησον με ό Θεός...») με χαμηλή φωνή και μεγάλες μετάνοιες,

όσες χρειασθούν μέχρι να τελειώσει ο ψαλμός.

5. Τροπάρια προς την Παναγία: «Πάντων προστατεύεις Αγαθή...», «Την πάσαν ελπίδα μου...» κ.α. με μεγάλες μετάνοιες.

6. «Σοι δόξα πρέπει, Κύριε ό Θεός ημών...». Δοξολογία, χαμηλοφώνως με μεγάλες μετάνοιες.

«Άξιον εστί...» με μεγάλες μετάνοιες.

«Δόξα... και νυν... [Αλληλούια (γ') Δόξα σοι ό Θεός»] (τρεις), με τρεις μεγάλες μετάνοιες.

Οι μετάνοιες μπορεί να είναι πυκνές ή αραιές, ανάλογα με την διάθεση του καθενός.

Αυτή είναι ή πρώτη φάση για τον εαυτό μας. Τα ίδια επαναλαμβάνουμε λέγοντας, «Κύριε Ιησού Χριστέ, Ελέησον τους δούλους σου» και «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον τους δούλους σου». Προσευχή για τον κόσμο. Μπορούμε να μνημονεύουμε και ονόματα πού έχουν ανάγκη.

Τα ίδια πάλι για τρίτη φορά λέγοντας: «Ανάπαυσον Κύριε τας ψυχάς των δούλων σου». «Υπεραγία Θεοτόκε, βοήθησαν τους δούλους σου».

Στο τέλος κάνουμε ένα ΙΟΟάρι για τον Άγιο της Μονής. Ύστερα διαβάζουμε την ακολουθία και μετά ξεκουραζόμαστε λίγο.

Προτού να κοιμηθεί ό μοναχός, να σταύρωση τα χέρια του στο στήθος και να λέγει νεκρώσιμα τροπάρια, για να θυμάται τον θάνατο.

Ο κανόνας του μεγαλόσχημου είναι 300 μετάνοιες και 12 κομποσχοίνια (εκατοστάρια), του ρασοφόρου (μικρόσχημου) 150 μετάνοιες και 12 κομποσχοίνια και του δοκίμου 60 μετάνοιες και 6 κομποσχοίνια.

3. Τυπικό αγρυπνίας με κομποσχοίνι

Δόξα σοι ό Θεός... 300άρια κομποσχοίνια (3)κομποσχοίνια

Χαίρε, Νύμφη Ανύμφευτε... (1)

Κύριε Ιησοϋ Χριστέ Ελέησον με (3)

Υπεραγία Θεοτόκε.. (1)

Κύριε Ιησού Χριστέ... (δια τους πατέρας)(3)

Υπεραγία Θεοτόκε... (δια τους πατέρας) (1)

Σταυρέ του Χριστού... (3)

Κύριε Ιησού Χριστέ... (υπέρ των κεκοιμημένων) (3)

Υπεραγία Θεοτόκε... (υπέρ των κεκοιμημένων)(1)

Παράκλησις-Ανάγνωσης.

6. Κύριε Ιησού Χριστέ... (δια τους ευεργέτες) (3)

Υπεραγία Θεοτόκε.. (δια τους ευεργέτες) (1)

7. Κύριε Ιησού Χριστέ...(δια το κόσμο) (3)

Υπεραγία Θεοτόκε.. ...(δια το κόσμο) (1)

8. Κύριε Ιησού Χριστέ.. (δια τους ασθενείς) (3)

Υπεραγία Θεοτόκε.. .. (δια τους ασθενείς) (1)

9. Κύριε Ιησού Χριστέ.. ..(δια την αδελφότητα) (3)

Υπεραγία Θεοτόκε.. ..(δια την αδελφότητα) (1)

Δια τους νεκρούς, εις Αγίους πού τους ευλαβούμαστε ιδιαιτέρως.

Από τα παραπάνω φαίνεται ή ελευθερία του Γέροντα, πού δεν δεσμεύεται από τυπικά και κανόνες. Έδωσε ένα μέτρο για να βοηθήσει τον μοναχό, αλλά το θέμα του ύπνου και του φαγητού δεν το καθόρισε λεπτομερώς. Άφησε να το ρύθμιση ό ίδιος ανάλογα με τίς δυνάμεις και την αγωνιστικότητα του. Την δική του υψηλή ζωή, δεν την επέβαλε σε κανένα. Όλοι οι άνθρωποι δεν χωράνε στο ίδιο καλούπι. Άνετα μπορεί να διακρίνει κανείς μερικά στοιχεία, όπως την μετάνοια, την δοξολογία, και την προσευχή για ζώντες και κεκοιμημένους.

Τέλος παραθέταμε τυπικό αγρυπνίας πού έδωσε σε γυναικείο Μοναστήρι για την κατ' ιδίαν αγρυπνία στο Κελί. Είναι από τα τελευταία έτη της ζωής του. Σε αυτό κυριαρχεί ή προσευχή για τον κόσμο.

4. Σειρά αγρυπνίας

Τον κανόνα τον κάνουμε στην αρχή ή στο τέλος της αγρυπνίας, όπως προτίμα ό καθένας. Αρχίζομε με λίγη μελέτη.

Μετά κάνουμε τα εξής κομποσχοίνια λέγοντας:

1 300άρι: Δόξα Σοι ό Θεός ημών, δόξα Σοι.

1 100άρι: Χαίρε, Νύμφη Ανύμφευτε.

Μετά, Δόξα και νυν. Αλληλούια, αλληλούια, αλληλούια• δόξα σοι, ό Θεός (εκ γ'.)

Κύριε, ελέησόν γ'. Δόξα και νυν. Ό Ν' Ψαλμός. «Υπό την σήν εύσπλαγχνίαν...».

Δοξολογία και «Άξιον εστί». Όλα αυτά γίνονται με μετάνοιες.

Μετά συνεχίζομε ως έξης:

1 300άρι: Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με.

1 100άρι: Υπεραγία Θεοτόκε, σώσόν με.

Μετά κάνομε την Παράκληση (προαιρετικά).

1 100άρι: Σταυρέ του Χριστού, σώσον ημάς τη δυνάμει σου.

1 100άρι: Βαπτιστά του Χριστού, πρέσβευε υπέρ εμού (για την μετάνοια).

1 100άρι: Άγιε (Απόστολε) του Χριστού, πρέσβευε υπέρ εμού (στον άγιο Ιωάννη Θεολόγο για την αγάπη).

1 100άρι: Άγιε του Θεού, πρέσβευε υπέρ εμού (στον άγιο Αρσένιο για την υγεία).

Μετά τα εξής αιτήματα: Για τους Γεροντάδες:

1 300άρι: Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον τους δούλους σου.

1 100άρι: Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον τους δούλους σου.

Για την αδελφότητα:

1 300άρι: Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον ημάς.

1 100άρι: Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Για τους κεκοιμημένους:

1 300άρι: Κύριε Ιησού Χριστέ, ανάπαυσαν τους δούλους σου.

1 100άρι: Υπεραγία Θεοτόκε, ανάπαυσαν τους δούλους σου.

Για τους ευεργέτες:

1 300άρι: Κύριε Ιησού Χριστέ, Ελέησον τους δούλους σου.

1 100άρι: Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον τους δούλους σου

Τρία κομποσχοινια 300άρια με γενικό αίτημα ως εξής.

-Θεέ μου, μην εγκαταλείπεις τους δούλους Σου πού ζουν μακριά από την Εκκλησία, ή αγάπη Σου να ενεργήσει και να τους φέρει όλους κοντά Σου.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού υποφέρουν από τον καρκίνο.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού υποφέρουν από μικρά ή μεγάλα νοσήματα.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού υποφέρουν από σωματικές αναπηρίες.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού υποφέρουν από ψυχικές αναπηρίες.

-Μνήσθητι Κύριε τους άρχοντες (προέδρους, υπουργούς...) και βοήθησαν αυτούς να κυβερνούν χριστιανικά.

-Μνήσθητι Κύριε τα παιδιά πού προέρχονται από προβληματικές οικογένειες.

-Μνήσθητι Κύριε τις προβληματικές οικογένειες και τους διαζευγμένους.

-Μνήσθητι Κύριε τα ορφανά όλου του κόσμου, όλους τους πονεμένους και τους αδικημένους στην ζωή, τους χήρους και τις χήρες.

-Μνήσθητι Κύριε όλους τους φυλακισμένους, τους αναρχικούς, τους ναρκομανείς, τους Φονείς, τους κακοποιούς, τους κλέφτες, φώτισον και βοήθησον αυτούς να διορθωθούν.

-Μνήσθητι Κύριε όλους τους ξενιτεμένους.

-Μνήσθητι Κύριε όλους όσους ταξιδεύουν στην θάλασσα, στην ξηρά, στον αέρα και φύλαξον αυτούς.

-Μνήσθητι Κύριε την Εκκλησία μας, τους πατέρες (κληρικούς) της Εκκλησίας και τους πιστούς.

-Μνήσθητι Κύριε όλες τις μοναστικές αδελφότητες, ανδρικές και γυναικείες, τους γέροντες και τις γερόντισσες και όλες τις αδελφότητες και τους αγιορείτες πατέρες.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού είναι σε καιρό πολέμου.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού καταδιώκονται στα βουνά και στους κάμπους.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού είναι σαν κυνηγημένα πουλάκια.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους Σου πού άφησαν τα σπίτια τους και τις δουλειές τους και ταλαιπωρούνται.

-Μνήσθητι Κύριε τους φτωχούς, άστεγους και πρόσφυγες.

-Μνήσθητι Κύριε όλα τα έθνη, να τα έχεις στην αγκαλιά σου, να τα σκεπάζεις με την αγία Σου Σκέπη, να τα φυλάγεις από κάθε κακό και από τον πόλεμο. Και την αγαπημένη μας Ελλάδα μέρα και νύκτα να την έχεις στην αγκαλιά σου, να την

σκεπάζεις με την αγία Σου Σκέπη, να την φυλάγεις από κάθε κακό και από τον πόλεμο.

-Μνήσθητι Κύριε τις ταλαιπωρημένες, εγκαταλελειμμένες, αδικημένες, δοκιμασμένες οικογένειες και δώσε πλούσια τα ελέη σου σ' αυτές.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους σου πού υποφέρουν από ψυχικά και σωματικά προβλήματα πάσης φύσεως.

-Μνήσθητι Κύριε τους δούλους σου πού ζήτησαν τις προσευχές μας.

Οι κεκοιμημένοι να βοηθηθούν μόνοι τους δεν μπορούν και περιμένουν από εμάς να τους βοηθήσουμε, όπως περιμένουν οι φυλακισμένοι μια πορτοκαλάδα.

Διάλειμμα στην αγρυπνία δεν υπάρχει• όποιος θέλει, ας κάνη.

Ο Γέροντας επιθυμούσε ο μοναχός πού ασκείται μόνος να έχει τυπικό, για να τον βοηθά στον αγώνα του. Συμβούλευε: «Να προετοιμάζεσαι από το κελί με προσευχή για το διακόνημα και από το διακόνημα για το κελί. Έτσι θα είσαι πάντα ήρεμος και χαρούμενος. Όταν είναι κανείς αφηρημένος, το μυαλό του γυρνάει. Βοηθά να έχει κανείς ένα πρόγραμμα από το πρωί, για να μη δημιουργείται σύγχυση από τους λογισμούς».

Σε όσους δεν είχε ευθύνη πνευματική και δεν μπορούσε να τους παρακολουθήσει δεν έδινε τυπικό. Φοιτητής του ζήτησε κάποτε να του δώσει ένα τυπικό, ο Γέροντας του απάντησε: «Δεν μπορώ, διότι ο γιατρός, όταν δώσει μια συνταγή στον άρρωστο, πρέπει να είναι κοντά του για να τον παρακολουθεί». Περιορίσθηκε να του δώσει μόνο μερικές ωφέλιμες συμβουλές για την πνευματική ζωή.

Σεβόταν απεριόριστα ότι είχαν ορίσει οί άγιοι Πατέρες. Σε κάποιον πού αυθαιρετούσε χωρίς λόγο στο τυπικό της ακολουθίας του έκανε την εξής παρατήρηση: «Εντάξει, δεν χάλασε ο κόσμος, αν αλλάξουμε κάτι, αλλά έτσι βάζουμε τον εαυτό μας πάνω από τους αγίους Πατέρες».

Ο Γέροντας τήρησε με σεβασμό και ευλάβεια τα τυπικά της Εκκλησίας και βοηθήθηκε απ' αυτά να φθάσει σ' ένα πνευματικό τυπικό και να βρει το πιο ουσιαστικό την διαμονή της αδιάλειπτου προσευχής, ή οποία μας ενώνει με τον Θεό.

ΒΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΙΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΙΣΑΑΚ.

Πηγή: greekpress.gr